

виднитѣ представители на града: даскалитѣ Петко Бюлбюла, който пишеше вече стихове и се подписваше Славейковъ, Никола Златарски, видниятъ търговецъ Хаджи Николай, върналъ се за нѣколко дни отъ Цариградъ, младиятъ занаятчия Никола Филиповски и още нѣколцина.

Предъ тѣхъ гостѣтъ разговаряше за своитѣ пѣтувания, за виденото и приживѣното, но нищо за работата, по която е дошълъ въ Търново.

Осмѣли се да го запита Хаджи Николай, като най-възрастень въ тази срѣда:

— Вие, вѣроятно, сте търговецъ въ Виена? Тогава познавате моя съдружникъ Д-ръ Евстасти Селвели?

Гостѣтъ се усмихна:

— Докторъ Селвели познавамъ, ала не отъ търговията. Азъ се занимавамъ съ наука.

— Учителъ? — викна пламенниятъ даскалъ Петко.

— Не! Историкъ. Събирамъ материали за историята на България. Съ това съмъ заетъ сега.

— Та тъкмо тукъ ще намѣрите най-много материали, подхвана срамежливо даскалъ Никола. — Търново е видѣло толкова отъ историята на България, колкото никой български градъ. Напримѣръ, черквата Свети Четиридесетъ Мѣченици. Тя е построена отъ царъ Иванъ Асенъ II и вътре има една колона отъ него. . . За жалость, тази колона

не може да се разчете. . . Искамъ да кажа, надписа ѝ не може да се чете, защото. . .

— Защото? — изви вежди гостѣтъ.

— Защото турчолята сж я превърнали въ джамия! — сопна се Славейковъ. — Никой не може да припари въ тази българска светиня.

Разпаленостѣта на даскала сякашъ се хареса на учения историкъ, защото той се усмихна и каза дружелюбно:

— Ако обичате, приятели, нека да отидемъ да видимъ, макаръ отъ далечъ, черквата.

Двамата даскали веднага скочиха и отъ интересъ и проявявайки прочутото търновско гостолубие:

— Да отидемъ! Нощѣта е свѣтла, като день.

Навѣнъ грѣеше бѣлата майска луна и всѣки зидъ и всѣки камъкъ сякашъ оживѣваше, за да разкаже на историка славната история на Второто българско царство.

— —

Сутринѣта, рано преди изгрѣвъ, когато славеитѣ по Царевецъ и Трапезица посрѣщаха зорницата съ кръшни пѣсни, изъ хана на Стамболовъ излѣзе единъ прегърбенъ дервишъ*), съ тежко зелено джубе и огромна зелена чалма, която закриваше почти половината отъ лицето му.

Той тръгна по стрѣмната калдърѣмова улица къмъ черквата Св.

*) дервишъ — мохамедански калугеръ.